

CLEDIS52
615178912

Generalitat de Catalunya
Departament d'Interior
Gabinet del Conseller. Assumptes parlamentaris

GENTE DE CONEIXEMENT
DE LA SEGURETAT

ÉS CÒPIA

Conseller: Valeri Pons i Nebella
Curs 2000-2001

CLEDIS52

Paraules del Conseller d'Interior amb motiu de la Inauguració del Curs de Formació Bàsica Policial 2000-2001

Organitza: ESCOLA DE POLICIA DE CATALUNYA

Lloc i data: Mollet del Vallès, 17-X-00

Siguin tots Vostès benvinguts a l'Escola de Policia de Catalunya, que des d'ara serà casa seva. Espero que hi siguin feliços, però sobretot, espero que sàpiguen trobar-hi el seu lloc. Són moltes les experiències i els ensenyaments que aquesta institució els oferirà; de tota mena, i tots ells molt valuosos per al seu futur professional. Estiguin oberts, de ment i d'esperit, siguin positius, siguin permeables, demostrin capacitat d'adaptació i d'integració, i l'empenta i capacitat de sacrifici que han demostrat en superar les proves d'accés que els han donat avui el dret de ser ací, i veuran com superen aquest nou repte amb tant d'èxit com fins ara han tingut.

No els amago que superar aquest curs bàsic no serà fàcil. Però confio en les seves possibilitats, en les de tots Vostès, i Vostès han de fer el mateix: tinguin sempre present no el que ja han aconseguit, sinó COM ho han aconseguit: amb esforç i amb il·lusió.

Si mantenen la confiança en les seves possibilitats i capacitats, i no s'hi recolzen sinó que la fan servir de motor per a treballar de valent, el proper mes de juny ens trobarem de nou per a fer-los lliurament del despatx que els acreditarà com a agents de la Policia de Catalunya en pràctiques.

Clouran, aleshores, una altra etapa i encetaran al mateix temps un nou repte: superar un any de pràctiques al cos policial on s'incorporin.

Generalitat de Catalunya
ISPC_CCS

1500026982

Una vegada siguin ja membres d'un o d'un altre cos policial, l'exercici de la funció els obrirà un horitzó de possibilitats per desenvolupar i enriquir els seus coneixements i la seva experiència, i naturalment de promocionar-se professionalment. I aquesta Escola de Policia tornarà a ser el centre d'acollida de les seves noves aspiracions d'especialització o de comandament del cos policial.

El que avui se'ls ofereix, doncs, no és simplement la possibilitat d'accedir a una professió de caràcter estable, sinó un projecte curricular i professional.

Els límits a les seves possibilitats de projecció horitzontal i vertical els posaran Vostès mateixos: amb la seva actitud, amb la seva capacitat de sacrifici i amb el seu esperit de superació. De Vostès depèn.

Però, essent no solament legítima, sinó saludable l'ambició professionals i les expectatives de progrés dins del cos, no oblidin mai per a què, PER A QUI, treballaran des d'ara fins al final de la seva etapa professional: PER A LES PERSONES.

Són les necessitats dels ciutadans les que hem de saber cobrir; i la principal, la més valorada des d'un temps ençà, és la de desenvolupar-se amb pau, amb seguretat, sense amenaces ni a la seva vida, ni als seus béns, ni a la convivència harmònica dels veïns.

En una societat com la nostra, que te reconegudes les llibertats públiques i individuals, els ciutadans reclamen dels poders públics el garantiment de la seguretat necessària per a poder exercir-les plenament. Això, és ben cert, no depèn solament dels cossos policials, però sí que en són els agents protectors més visibles i sobre els que recau la demanda ciutadana d'una manera més immediata i directa.

No se'ls amaga que els nostres no són uns temps fàcils per a la preservació d'una societat cohesionada i harmònica. Són molts els factors de caire estructural que hi incideixen: bipolarització de la riquesa, incertesa laboral, manca d'expectatives professionals per als joves, etc.

A aquests factors pertorbadors de la cohesió, cal afegir una altra característica que no per intangible té menor importància: l'aparició en cada extrem del ventall social de dos pols antagònics entre sí: el nihilisme i el totalitarisme; l'absència de valors d'una banda, i de l'altra la dogmatització radical i fanàtica d'una ideologia que és defensada amb mitjans violents.

Efectivament, assistim a la crisi d'uns valors que havien inspirat el model social durant segles, i a la producció d'un doble fenomen:

- d'una banda, aquells que tradicionalment han estat els transmissors i determinants dels valors (polítics, pares, educadors, comunicadors i intel·lectuals) s'han afeblit en aquest paper, ara molt més incòmode que abans en no haver-hi una moral única i oficial. Prendre part per uns o altres valors és ara una opció molt més arriscada en la mesura en que significa sotmetre's a la crítica, i sobretot, sotmetre's al judici social quant a la coherència entre el que es predica i el que es fa, entre la moral defensada i la realitat del comportament individual. Una coherència que ara s'exigeix com a condició indispensable per a la validació social dels valors que es defensen, i de la pròpia legitimitat moral del qui ho fa. Front totes aquestes dificultats, sorgeix una alternativa temptadora i poc compromesa: evadir-se de la responsabilitat social de contribuir a la consolidació d'un sistema de valors a l'empara d'un malentès pluralisme i per invocació d'una pretesa tolerància que no és tal, perquè hom no pot ser tolerant o plural si no té una creença pròpia des de la qual exercir el respecte cap a una altra de diferent i aliena.

- i de l'altra, en determinats col·lectius, principalment entre els joves en la mesura en què pateixen d'una manera més greu la incertesa provocada per aquesta manca de referent en una etapa de formació de la personalitat, es produeix una reacció pendular davant la pèrdua de la brúixola dels valors personals que s'ha traduït en la temptació d'assumir o lliurar-se a uns valors alternatius fanàtics, intransigents i totalitaris. I aquesta amenaça s'està fent realitat en massa aspectes per a que no la considerem un dels majors enemics amb què avui s'enfronta la convivència pacífica i cohesionada del nostre poble.

La intolerància és avui una de les principals amenaces amb què s'enfronta la convivència. La intolerància de fets, d'idees, d'actituds. Cal que tots els poders públics sumem esforços per a controlar i desarticular els radicalismes violents, del signe que siguin.

Cap bandera, ni cap text legal, no val una vida manllevada. Cap ideologia, ni cap fita política no mereix la sang d'un innocent.

Fora d'això, fora de la violència, la barbàrie, l'amenaça i el terrorisme físic i psicològic de saber-se en el punt de mira d'uns assassins; fora d'això, tot s'ha de respectar, i res no ha de ser situat fora de les regles del joc. Hem de saber posar els límits sense por, i posar-los, tots d'acord, allí on hi ha la frontera entre

- la llibertat de creences, ideologies i pensaments, a una banda,

- i a l'altra, la imposició irrespectuosa d'un pensament, l'apologia de la violència com a mitjà vàlid per a la consecució d'una finalitat, i la legitimació d'un assassinat per invocació d'un suposat bé major: ja sigui una bandera, una raça superior, o una religió.

La frontera és clara: el respecte a les persones i a les idees és el criteri, l'únic criteri, que dibuixa la línia que separa i delimita un i altra àmbit.

Nosaltres tenim la responsabilitat de protegir els ciutadans i el nostre model social de convivència i de tolerància; en tenim la responsabilitat perquè tenim l'autoritat, i una cosa no va sense l'altra. I per a una defensa eficaç d'aquests valors: convivència, tolerància, estic segur que Vostè hi està d'acords, senyora Delegada del Govern, cal com a condició indispensable que es faci predicant nosaltres mateixos amb l'exemple.

En el terreny polític, no solament es pot, sinó que fins i tot tenim l'obligació cap als nostres electors de defensar els seus vots, discutir, negociar i fins i tot criticar al rival. Però mai, per extraordinàries que siguin les circumstàncies, mai no hi haurà prou excusa per a permetre que les rivalitats polítiques cobreixin amb un tel de malfiança o de deslleialtat institucional la nostra actuació com a poders públics en un àmbit tan fonamental per als nostres ciutadans com ho és el de la seva seguretat.

En la lluita contra aquells que amenacen la vida dels nostres ciutadans, no hi han actors secundaris. El nostre rebuig a la utilització de la violència com a mitjà per a imposar qualsevol idea, és frontal i sense matisos.

Des de l'inici de l'assumpció de les responsabilitats en matèria de seguretat, i des que van començar els desplegaments de substitució dels Mossos d'Esquadra fins a avui, més enllà de declaracions verbals, el Govern de Catalunya ha demostrat dia rera dia, fins i tot en les circumstàncies més adverses, que cap interès polític, per legítim que fos, faria tremolar el nostre compromís de lleialtat institucional; una lleialtat que ha de ser, i és, recíproca, i que jo reafirmo com a Conseller d'Interior un cop més avui i aquí.

Fa poc, arran del covard i execrable crim d'un regidor del PP, el poble de Catalunya, i TOTES les forces polítiques amb representació al Parlament, van unir les seves veus a la del Govern català en un únic clam, i en un oferiment idèntic d'unió, de lleialtat en la lluita sense treva, sense fissures, contra aquells que usen armes en lloc d'arguments o idees.

Totes les autoritats, institucions, forces polítiques ens hem de ser lleials els uns als altres, i tots compartim la responsabilitat de preservar i defensar la convivència pacífica, en el benentès, això sí, que allò que ha de ser rebutjat de pla, allò que està fóra del joc democràtic, allò que cal eradicar del nostre panorama polític no són les idees --que sempre hauran de ser respectades si es defensen amb paraules i es sotmeten al referèndum de les urnes-- sinó les armes i la violència, tant li fa en nom de què o de qui s'invoqui.

Senyora Delegada del Govern, els cossos i forces de seguretat de l'Estat no estan sols en la lluita contra els assassins. Tenen tot el nostre suport i col·laboració per a fer front comú contra aquells que pretenen imposar les seves idees des de la força de les armes.

Contra ells, contra els violents, hem d'aplegar esforços en el combat. Perquè no maten les idees, maten les pistoles, maten els assassins.

La Policia de la Generalitat- Mossos d'Esquadra se suma a aquesta lluita amb tota lleialtat i amb la decidida voluntat d'actuar en defensa del poble català. La nostra legitimitat, competència i corresponsabilitat en aquest àmbit no és ni discutible, ni matisable, ni subordinada a res ni a ningú: perquè quan s'assassina a un ciutadà de Catalunya, les autoritats catalanes no solament podem, sinó que necessàriament hem d'actuar d'una manera decidida, ferma i contundent per a que aquest crim no quedi sense càstig.

Senyors aspirants: espero que s'adonin, que siguin ben conscients del que significa la seva opció professional, del que assumeixen en entrar en un cos policial.

Ja que hem parlat de valors, no s'oblidin mai que hi ha una cosa que necessitaran més que res en l'exercici de la seva professió, i que no s'aprèn als manuals; una determinada sensibilitat, un esperit de sacrifici, una veritable vocació de servir un país i la seva gent. Si algú no és avui aquí mogut per aquests objectius, ara és el moment de renunciar-hi, de no perdre més temps en una preparació professional que no sabran complir després, i de no fer perdre temps ni recursos públics a l'administració.

El Govern de Catalunya, avui, i quan ja siguin policies, el poble, la seva gent, els fan la confiança més gran: la de dipositar la seva seguretat en les seves mans. Rebran, a més de la confiança, tota l'ajuda, el suport, l'orientació y els mitjans necessaris de mans del Govern per a que Vostès creixin i millorin cada dia, com a professionals i com a persones. Si Vostès perseveren en la seva vocació de servei, sempre podran comptar amb el suport que les institucions catalanes els donaran: aquesta Escola de Policia, els comandaments del cos, del conseller d'Interior; tots els qui estem compromesos en la responsabilitat de garantir la seguretat dels catalans estarem al seu darrere per a que s'hi puguin recolzar quan defalleixin.

Facin-se mereixedors d'aquesta confiança, i mantinguin sempre viu dins seu dos principis: l'esperit d'equip, i la fidelitat al compromís que avui assumeixen.

ESPERIT D'EQUIP: en tot, i per a tot, Vostès no estan sols. Ni en l'èxit, ni en el perill, vostès no estan sols. Ni en les habilitats professionals ni en les dificultats per sortir-se'n, Vostès no estan sols. Res del que vostès fan té conseqüències exclusivament personals, sinó que tot, absolutament tot el seu comportament es transmet al grup com un joc de vasos comunicants.

En un món tan competitiu, i en certa manera tan insolidari i tan egoista com el que ens ha tocat viure, predicar i practicar els valors d'equip suposa tot un repte, un canvi de "xip", però creguin-me que si no ho fan així, no se'n sortiran, ni Vostès, ni els seus companys, que pagarien de manera injusta els seus pecats d'individualisme.

Cal, doncs, que des d'ara mateix, practiquin i fomentin l'esperit d'equip, que vol dir necessàriament compartir, sentir-se part integrant, corresponsabilitzar-se, ser generosos amb les habilitats pròpies i tolerants amb els defectes aliens. I vol dir, sobretot, confiar; en el company, en la brigada, en el cos, en la institució.

FIDELITAT AL COMPROMÍS ADQUIRIT: sobretot, per damunt de tot, amb el seu país, amb Catalunya. Vostès, amb la seva elecció professional, es comprometen a servir-la i protegir-la. És un compromís professional, però també vital; és una opció de vida, de servei a la comunitat; un compromís amb la gent d'aquest país que no s'esgota quan acaba la jornada laboral, sinó que va inherent a la seva persona.

Vostès, lliurement, decideixen assumir aquest compromís, i aquest país i el seu Govern els fan confiança i ofereixen tot el seu suport. Mai, passi el que passi, hi haurà una excusa amb prou pes per a justificar que Vostès decebin aquesta confiança i defugin d'un compromís com aquest: servir i protegir les persones, la comunitat.

I fixin-se bé que no parlo solament de protegir, de defensar, que també, sinó que en primer lloc i abans que res els parlo de SERVIR. Per tant, Vostès no seran bons policies si solament són capaços de combatre les agressions que pateixin els ciutadans, si només reaccionen davant dels atacs.

La policia, la nostra policia, ha de ser un servei públic, i això vol dir que ha de ser un agent de cohesió social, de pacificació, de construcció de ponts de diàleg i comunicació, i no solament de repressió de les manifestacions d'agressivitat. I això és el més difícil de la seva professió, però també és el que més i millors gratificacions personals els comportarà.

Abans d'actuar, plantegin-se sempre què és el que millor servirà la convivència en la seva comunitat, i deixin-se guiar per aquest criteri: perquè l'actuació de la policia mai pot generar un problema major que aquell que pretén resoldre; i si així és, és que alguna cosa s'ha fet malament.

Recordin sempre que a Vostès se'ls exigeix un plus de contenció, de prudència, de serenitat; Vostès no són uns ciutadans més, sinó agents de l'autoritat; per tant, no se'ls jutjarà com a un ciutadà més, sinó de manera molt més severa. I mentre que les ofenses verbals a la seva persona o al cos policial, o les provocacions a actituds policials contundents no són habitualment condemnades pels mitjans de comunicació, una resposta inadequada de la policia genera sempre una gran alarma social.

Per acabar, voldria felicitar-los, de tot cor, per haver fet aquesta tria d'aspirar a ser agents de la Policia de Catalunya (ME i PPLL), una aspiració que marcarà la seva vida, i que els permetrà ser elements actius en el grau de cohesió social i de benestar dels seus conciutadans. Poden sentir-se molt orgullosos de Vostès mateixos.